

„Aki téged, Szent Szűz, a mennybe fölvelt”

Augusztus 15-e, a Boldogságos Szűz Mária mennybevitelének ünnepe egyszerre irányítja figyelmünket a kezdetekre, Isten eredendő tervére, illetve a beteljesülésre: az isteni üdvösségterv végső céljára és annak megvalósulására.

A kezdetekre, Isten eredendő tervére, melynek középpontjában a szentséges megtestesülés áll. A megtestesülés elsőségének

és abszolút, vagyis a bűnbeeséstől független voltának tételét a 14. században élt, ragyogó elméjű ferences rendtársunk, Boldog Duns Scotus János fogalmazta meg és igazolta zseniális módon. Eszerint Isten számára a világmindenségben a legnagyobb érték az ő szent Fia, tehát a teremtés és az emberi történelem legfőbb célja, hogy a Fiú megjelenjen benne. Ebből a tanból, illetve Karácsony minden mást megelőző misztériumából érthető meg a legvilágosabban a szeplőtelen fogantatás dogmája, valamint – ennek szerves következményeként – az Istenanya test szerint való megdicsőülésének dogmája is. Hiszen Isten a Boldogságos Szent Szüzet szent Fia érdemeire való tekintettel óvta meg előre az eredendő bűntől, s ugyanezért nem engedte, hogy halála után teste romlást lásson. Azzal pedig, hogy őt testestül-lelkestül a mennyei dicsőségbe emelte, bepillantást engedett örök isteni terve beteljesedésének mikéntjébe is, kinyilvánítva, hogy mindnyájunknak testestül-lelkestül szán örök jövőt. Mária titka a Krisztus-misztériumba van tehát belegyökerezve, ezen belül Karácsony titkából ered, és a húsvéti misztériumban ragyog fel a maga teljességében.

Ugyanakkor viszont Krisztus titka a történelemben Szűz Mária révén valósult meg,

ezen belül Karácsonykor jelent meg a világban, de csak Húsvét után vált nyilvánvalóvá.

A Szent Szűz ugyanis évtizedeken át hallgatott Jézus eredetéről, mert akinek Isten a világtörténelem legnagyobb szerepét és kincsét adta, az nem szórhatta kincseit sertések elé. Jézus Szent Anyja kívárta azt az időt, amikor már beszélhetett Jézus csodás fogantatásáról. Csak miután a feltámadott Úr zárt

ajtókon keresztül belépve látni engedte megdicsőült testét, szólott a Szűzanya, és mondta el nyíltan, hogy Jézus az ő méhe zárt ajtaján keresztül is megjelent, amikor csodálatos módon megfogant. Csak miután méhének áldott gyümölcse szenvedett és harmadnapra feltámadt, számolt be Mária az agg Simeon jövendöléséről és arról, hogy három napon át hiába keresték Jézust, amikor tizenkét éves korában ott maradt a jeruzsálemi templomban. Csak miután a feltámadt Úr a mennybe ment, tudatosult a tanítványokban Jézus istenfiúságának egyedülálló volta: „Senki sem emelkedett föl a mennybe, csak az, aki alászállott a mennyből: az Emberfia, aki a mennyben van.” (Jn 3,13) Csak miután együtt imádkoztak a Szűzanyával és együtt élték át Pünkösöd csodáját, s amikor az Úr parancsa szerint misézni kezdtek, érthették meg Jézus fogantatásának valódi jelentőségét, s azt, hogy a szentáldozásban az Úr föltámadott testével hozzánk is újra meg újra eljön, mert velünk akar lenni, egy életet akar élni velünk.

Így fonódik össze Mária titka Jézus titkával, az Anya sorsa szent Fia sorsával, mely Isten szándéka szerint a mi örök sorsunk is.

Balázs Attya

EGYHÁZ A VILÁGBAN

Magyar fiatalok Madridban. Az összes magyar egyházmegye fiataljai részt vesznek a madridi Ifjúsági Világtalálkozón, beleértve a határon túliakat is. Szatmár, Nagyvárad, Gyulafehérvár és Munkács fiataljaival együtt 1650-en mennek Madridba. Emellett több kisebb csoport utazik, például az Emmanuel, a Chemin Neuf, a Verbum Dei, a Schönstatt családmozgalom vagy épp a Neokatekumenális Út, a ferencesek és a jezsuiták szervezésében, továbbá egyénileg kiutazók is vannak a résztvevők közt. Szinte minden egyházmegye tartott előtalálkozót is. Madridban a résztvevők közös, nagy szálláshelyeken laknak majd, így sportcsarnokokban, iskolákban, plébániákon. A találkozó programjában szerepel magyar katekézis, amelyet a San Antonio del Retiro-plébánián tartanak az eredeti program szerint, de mivel ide csak hatszáz ember fér be, ezért lehet, hogy más helyszínen is lesz magyar nyelvű katekézis. A katekéziseket *Bíró László* püspök, *Bölcsei László* nagyváradi főpásztor és *Kocsis Fülöp* görög katolikus püspök tartja majd. *Ternyák Csaba* egri érsek részt vesz a guadarramai előtalálkozón. A 13 ezer önkéntes, köztük 31 magyar augusztus 8-tól dolgozik a spanyol fővárosban. Augusztus 17-én, délután MEKT filmbemutató lesz, fellép továbbá az International Priest Band, amelynek magyar tagja *Fábry Kornél* kaposfüredi plébános.

Szeged-alsóvárosi búcsú. A Bálint Sándor, Tömörkény István és mások által szeretett és irodalmi, tudományos szempontból sokszor megörökített Havas Boldogasszony-nagybúcsút idén augusztus 6-án és 7-én tartották a szeged-alsóvárosi ferences templomban. A búcsút megnyitó ifjúsági szentmisét *Paskai László* bíboros celebrálta, papi és szerzetesi hivatásokért. Vasárnap a családokért vezette a búcsúi szentmisét és körmenetet *Kiss-Rigó László* megyéspüspök, a záró szentmisét pedig

Gyulay Endre nyugalmazott megyéspüspök mutatta be. *Barsi Balázs atya* régi rítusú szentmisét celebrált a búcsún, népes hívőserreg részvételével. Évszázadok óta ez a Dél-Alföld legnagyobb búcsúja, mely messze vidékekről vonzza a híveket. A hírös város nagy krónikása, Tömörkény István írta e búcsúról: „Nagy ünnep a Havi..., egy darab sarokkő az idők folyásában, melynek napját mindenki tudja és ismeri. Ez az emlékezés onnan támad, hogy Havi napján mindenki megmozdul, aki élő, hogy járuljon Mária elé.”

Környezetvédelem katolikus módra.

Sokan azzal vádolják a katolikus egyházat, hogy tanítása környezetkárosító hatású, hiszen sok gyermek vállalására ösztönöz, miközben bolygónk már így is túlnépesedéssel küzd. Ugyanakkor a tapasztalat azt mutatja, hogy a sokgyermekes családokat a szűkös költségvetés takarékoskodásra, újrafelhasználásra ösztönzi. Az ilyen családokban már csak a logisztikai nehézségek miatt is biztos, hogy például kevesebb gázt, melegvizet használnak a családtagok. Emellett az elkötelezett katolikusok, bár általában nem hangos környezetvédők, igenis ügyelnek a környezetre. Az, hogy ne fogyasszunk a szükségesnél többet, meglehetősen „katolikus” gondolat, hiszen az önmehtagadás az igazi katolikus életmód alapja. A különbség a világi környezetvédők és az Egyház tanítása közt, hogy az Egyház nem pusztán erőforrás-fogyasztónak tekinti az embert, hanem kimondja, hogy minden megszülető élet korlátlan lehetőségeket rejt, és a személy értéke összemérhetetlen az ökológiai lábnyomával. Világosan látja azt is, hogy a népességnövekedés nem egyenesen arányos a fogyasztással – hiszen ki tudja, nem éppen egy család hetedik gyermeke fogja-e forradalmasítani a napenergia-technológiát?

Forrás: Magyar Kurír

FATIMA ÜZENETE

A Szűzanya a fatimai jelenések alkalmával összesen három titkot, jövendölést bízott a látnokokra, melyek közül az első kettőt Lúcia 1941-ben kiadta, a harmadikat viszont csak 1944-ben írta le, a következőképpen:

„A két, már korábban elmondott rész után Miasz-szonyunk bal oldalán, egy kicsit magasabban láttunk egy angyalt, bal kezében lángpallossal; szikrázva lángokat bocsátott ki magából, mintha föl akarná gyújtani a világot; de a lángok kialudtak, amikor találkoztak a Miaszsonyunk felénk nyújtott jobbjaiból áradó sugárzással. Az Angyal jobb kezével a Földre mutatva hangos szóval mondta: 'Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!'

Egy igen nagy fényességben, ami Isten, láttunk 'valami olyasmit, mintha tükör előtt vonultak volna emberek', láttunk egy fehérbe öltözött püspököt 'akiről úgy gondoltuk, ő a Szentatyá'. Sok más püspök, pap, szerzetes és szerzetesnő ment föl egy meredek hegyre, melynek csúcsán nagy kereszt állt fatörzsekből, mintha hántolatlan paratölgy lett volna; a Szentatyá, mielőtt odaért, egy félig lerombolt, félig düledező városban ment keresztül botladozó léptekkel, fájdalommal és aggodalommal telve imádkozott az út mentén heverő boltak lelkéért; fölérve a hegy tetejére, térdre borult a nagy kereszt lábánál, és egy csoport katona löfegyverekkel és nyíllal tüzelve rá, megölte őt. Ugyanígy haltak meg egymás után csoportokban a püspökök, papok, szerzetesek és szerzetesnők, különféle világi emberek, különböző társadalmi osztályokból és állásokból való férfiak és nők.

A kereszt két szára alatt két angyal állt, mind-egyiknél kristály öntözőkanna, melybe összegyűjtötték a vértanúk véréit, s öntözték vele az Istenhez közeledő lelkeket.”

A kéziratot dupla borítékba helyezték, és a külső borítékra Lúcia nővér ráírta, hogy csak 1960 után bonthatja föl a lisszaboni pátriárka vagy a leiria-fatimai püspök. 1957-ben Lúcia nővér kérésére a leiria-fatimai püspök átadta az írást a Vatikánban található Szent Officiumnak megőrzésre, mely a Titkos Levéltárban helyezte el.

1958-ban XXIII. János pápa, majd később VI. Pál pápa elolvasták a levelet, majd tartalmát megismerve visszaküldték a borítékot a Szent Officium levéltárába, azzal az

utasítással, hogy a szöveget nem szabad nyilvánosságra hozni.

1981-ben a Szent Péter téren merényletet követtek el II. János Pál pápa ellen. Kórházi lábadozása alatt magához kérte a harmadik titkot tartalmazó borítékot. A levelet elolvasva a pápa magára ismert a "fehérbe öltözött püspök" alakjában. A pápa számára a fatimai jelenések első napja és a merénylet napja (május 13.) közötti egybeesés alapján a következő vált világossá: „Nem tudom, ki adta a fegyvert a gyilkos kezébe, de azt tudom, hogy ki térítette el a golyót...”, egy „láthatatlan kéz”, „egy anyai kéz irányította a golyó pályáját”, vagyis a Fatimai Szűzanya térítette el a merénylet golyóját.

1981 Pünkösdjén a Santa Maria Maggiore-bazilikában a pápa a világot Mária Szep-lőtelen Szívének szentelte, majd 1984. március 25-én, a Megváltás Szent Évében, a pápa lélekben a világ összes, előzőleg "összehívott" püspökével együtt Mária Szep-lőtelen Szívének ajánlotta mind az embereket, mind a népeket. A pápa kérésére a testéből kiope-rált egyik golyót elhelyezték a fatimai Jelené-si kápolna mellett álló Mária-szobor koronájába.

2000. június 26-án nyilvánosságra hozták a Lúcia nővér által leírt látomás szövegét, a század papáinak ezzel kapcsolatos megnyilatkozásait, továbbá a Hittani Kongregáció-nak a látomáshoz fűzött magyarázatát. A harmadik titkot Joseph Ratzinger bíboros magyarázta: „prófétai látomásról” van szó, és nem egy jövendő esemény pontos – „le-fényképezhető” – víziójáról. Szimbolikus jelentésű: a XX. században az ateista kom-munizmus által üldözött keresztényekről, a pápák által vezetett vég nélküli keresztútról, a pápa és az egész Egyház szenvedéséről szól.

FERENCES OLDAL

A hónap szentje:

Szent Maximilián Kolbe vértanú
Emléknapja: augusztus 14.

Szegény családban született a lengyelországi Zdunska Wolában, 1894-ben. A keresztségben a Rajmund nevet kapta. Apját – aki először gyári munkásként kereste kenyerét, majd egy vallásos kiadványokat forgalmazó könyvesboltot vezetett – a lengyel függetlenségért folytatott harcban való részvétele miatt az oroszok elfogták és kivégezték.

Rajmund 1907-ben lépett a minorita rendbe. A középiskolát Lembergben a ferencesek kieszemináriumában végezte, 1910-től ugyanitt volt novícius. A rendben a Maximilian nevet kapta. Filozófiát 1912-től Krakkóban és Rómában, teológiát 1915-től szintén Rómában tanult, mindkettőből doktorátust szerezve. 1914-ben tett ünnepélyes szerzetesi fogadalmat, 1918-ban szentelték pappá Rómában.

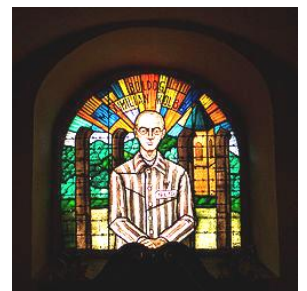
Lengyelországba visszatérve kezdetben tanár és kórházlelkész volt. Hat rendtársával megalapította a *Militia Immaculatae* (A Szeplőtelen Szűz Katonái) társulatot. 1919-től Krakkóban a rendi szeminárium filozófia- és egyháztörténelem-tanára. Tüdőbetegségéből felgyógyulva elindította a *Rycerz Niepokalanej* (A Szeplőtelen Szűz Lovagja) című folyóiratot. Emellett napilapot is irányított, valamint katolikus rádióállomást alapított. 1927-ben Varsó mellett megalapította Niepokalanow (a Szeplőtelen városa) kolostorát, mely irányítása alatt gyors virágzásnak indult.

Rendje 1930-ban Japánba küldte missziós szolgálatra. Nagaszakiban egy ferences kolostort, egy második Niepokalanowot alapított. A szemináriumban filozófiát tanított, és a helybeli papokkal együtt szerkesztette a japán nyelvű Lovagot, mely 1930-ban 10.000, 1934-ben pedig már 70.000 példányban jelent meg. Két kieszemináriumot alapított Japán fiatalok részére.

Hazatérése után, 1936-tól ismét Niepokalanow házfőnöke. 1939-ben, a háború

kitörése után nem sokkal negyven rendtársával együtt négy hónapot töltött a Gestapo börtönében. 1941. február 17-én újra letartóztatták, mivel rádióján németellenes műsort sugárzott, valamint lengyel, zsidó és ukrán üldözötteket bújtatott, illetve meneküléseiket segítette. Először a varsói központi börtönbe szállították, majd az auschwitzi koncentrációs táborba deportálták.

Augusztus 1-jén a tábor 14-es barakkjából, ahol Maximilian Kolbe is élt, megszökött egy rab. A tábor parancsnoka bosszúból a barakk tíz lakóját éhhalálra ítélte. Ekkor Kolbe atya önként vállalta a halált egy kétgyermekes családapa, *Franciszek*

Gajowniczek helyett. A tíz foglyot egy félig földbe ásott bunkerbe zárták össze, hogy lassú éhhalál végezzen velük. A bunkerből mindvégig hallatszott az imádság és az ének, melyet Kolbe atya vezetett a halálraítéltek között. Két hét után már csak ő volt életben (bőjthöz szokott szervezete bírta az éhezést). Nagyboldogasszony vigíliáján egy injekcióval oltották ki életét. Franciszek Gajowniczek túlélte a koncentrációs tábor, és 1971-ben részt vett Kolbe atya boldoggá, majd 1982-ben szentté avatásán is (1995-ben hunyt el).

Kolbe atya a keresztény sajtó és újságírók védőszentje, emellett a családoké, a raboké, az interneté és a rádióamatőröké is. Mértéktelenség (torkosság, iszákosság) elleni harcban kérjük oltalmát.

A 2011-es évet a lengyel szenátus Maximilián Kolbe-évvé nyilvánította, mártírhalálának 70. évfordulója alkalmából.

Isteniünk, te Szent Maximilián Kolbe áldozópapot és vértanút betöltötted a Szeplőtelen Szűz iránti odaadással, a lelkekért való buzgósággal és az emberek iránti szeretettel. Közbenjárására add, hogy dicsőségedre embertársainkat buzgó lélekkel szolgáljuk, és így életünkben, halálunkban szent Fiadhoz hasonlít-sunk.

A templom misztériuma

14. Az oltár

Az 'oltár' szó a latin *altare* szóból származik, amely eredetileg azt a magaslati helyet jelölte, ahol az áldozatot bemutatták (*alta ara*). Ezt az ősi jelentést őrzi az oltár elhelyezkedése: a hajóhoz képest pár lépcsővel magasabban található szentélyen belül is további néhány (mindig páratlan számú) lépcsőfok vezet föl hozzá, de ha mégsem, akkor is legalább egy lépcsőnyi magasságú dobogón áll, melyet oltárpadrólzatnak (*suppedaneum, predella*) nevezünk.

Az oltár kőből vagy fából készül, alsó részét *stipesnek*, felső lapját *mensának* hívjuk. Lehet asztal alakú (*mensa*) az utolsó vacsorára utalva, vagy koporsó formájú (*tumba*), mivel keresztény őseink a szent vértanúk sírján mutatták be egykor a szentmiseáldozatot. A vértanúk mártíriumában Jézus Krisztus áldozata egészül ki Titokzatos Testének, az Egyháznak a javára (lásd Kol 1,24), ezért is helyeznek mind a mai napig szentektől származó ereklyéket az oltárba. Az oltár közepén levő mélyedést, amelybe az ereklyéket helyezik, a latin egyházban sírnek (*spulchrum*) nevezik.

A pogány templomok oltárai csupán közvetítő közegek voltak, melyen keresztül az antik világ embere a szentély mélyén elhelyezett trónus vagy istenszobor alakjában jelenlévő istenséggel kommunikált. A kereszténységben viszont az oltár abszolút középpont, hiszen magának Krisztusnak a megjelenítője, aki egy személyben a Főpap és az Áldozat. Ez a szakrális szférához való tartozás az oltár szentségének a forrása, nem pedig a XVI. századtól kezdve ráépített tabernákulum az Eucharisziával. Hajdan a halálra üldözött bűnöst, aki a törvény elől a templomba menekült és belekapaszkodott az oltárba, nem volt szabad megölni, mert a minden emberi bíróság felett álló isteni irgalom fennhatósága alá került (*asylumjog*).

Mindezek miatt az oltár önmagában is kiemelkedő módon a hívek tiszteletének

tárgya volt kezdetől fogva. Ma is püspök konsekrálja az oltárt, ő helyezi bele a szentek ereklyéit.

Három terítővel volt szokás leteríteni az oltárt. Egy rövidebb vászonnal, aztán még eggyel (vagy úgy, hogy az előbbi vásznat kétrét hajtották), majd följe harmadik réteggént az oltár két végén a földig lefutó fehér gyolcsterítővel. E terítők az Úr sírjában talált leplekre is emlékeztetnek. Ezt erősíti meg a keleti egyház *antimenzionjára* (oltár-abroszára) kötelező jelleggel ráhímzett, szőtt vagy festett jelenet, mely Jézus temetését ábrázolja. Jézus halott testét a menyeyei Atya a Szentlélek erejével támasztotta föl és dicsőítette meg. A szentmise epiklézisében ugyanez a Szentlélek működik ugyanazzal az erővel. Lehet, hogy a két mozzanat egy és ugyanaz. Mindenesetre az antimenzionra festett kép liturgikus telitalálat!

Hosszú századokon át, egészen a legújabb időkig a papok és a hívek napközben is rendszeresen felkeresték az oltárt, hogy Krisztus iránti tiszteletüket kifejezzék előtte. Imádkoztak és hódolatuk jeléül megcsókolták, különböző tárgyakat helyeztek rá, hogy az oltárral érintkezve megszentelődjenek. Eszükbe juthatott ekkor Urunk szava: „*Hát mi több, az ajándék-e, vagy az oltár, mely megszenteli az ajándékot?*” (Mt 23, 19). Ugyancsak szokás volt írásokat elhelyezni az oltárterítő alá a szentmise előtt vagy közben. Szent Ambrus is oda tette a császár levelét. A II. vatikáni zsinat után a szerzetesliturgiában felújították azt az ősi mozzanatot, hogy a szerzetes örökfogadalmának letétele után az oltárra helyezi a saját kezével leírt fogadalmi szöveget. Számos krónika és feljegyzés számol be arról, hogy az oltár érintésétől betegek gyógyultak meg. Mindezekben a gyakorlatokban a babonáság lehetősége mellett fel kell ismerni azt a mélységes vallási értéket, amelyet ma újra tudatosítanunk érdemes.

Fr. Barsi Balázs OFM: A templom az időben és az örökkévalóságban c. tanulmánya nyomán

(NEM CSAK) FIATALOKNAK

A Család Éve alkalmából ebben a rovatunkban Balázs atya *Názáret iskolája* című könyvének új kiadásából közlünk részleteket.

A kiüresedés útja

Az élet útján előrehaladva az embernek egyre jobban ki kell üresednie, fokozatosan megszabadulva mindentől, ami akadályozná a szűk kapun való bejutásban. Így válik hasonlónak Krisztushoz, akinek végtelen szegénysége drágább a világ minden gazdagságánál. Neki nem volt semmije, autója, háza, kertje, befolyásos kapcsolatai, számára csak az Atya volt. A hozzá fűződő, mindent betöltő, mélységes szereteten kívül semmije nem volt, és nem is érdekelt semmi, csak a szeretet.

Paradox módon életünk a fokozatos elszegényedés, egyszerűsödés, kiüresedés útján halad a teljesség felé. „Vedd le a rangodat – mondja Isten –, mert én nem a rangodat szeretem. Tedd csak le azt a kényszerzubbonyt, hogy mindig neked van igazad a családban és a közösségben! Én akkor is szeretlek, ha nincs igazad! Vedd csak le tehetséged csillogó ruháit! Én nem a tehetségedet szeretem, hanem téged magadat. Elveszem lassan képességeidet is. Az öregedéssel én hántok le rólad minden külső kérget. Elveszem műveidet, alkotásaidat, mert nem ezekért szeretlek, hanem téged magadat szeretlek.”

Ezért van, hogy Isten szinte minden szent kezéből kiveszi valamiképpen a „nagy művet”, melyet az létrehozott, mert neki nem a nagy művek kellene, hanem maga az ember, aki megszületett az ő számára az ingyenes szeretetben. Szent Ferenc atyánk egyszer – elkeseredve a kisebb testvéreknek az eredeti eszménytől való eltávolodása láttán – így kiáltott fel: „Kik rabolták el tőlem az én rendemet?” Meg kellett tanulnia, hogy ez nem az ő rendje, és hogy maga Isten vette ki azt a kezéből. Ekkor ő is beállt ferencesnek...

Mária Eufrazia anyja, a Jó Pásztor Nővérek alapítója egymás után alapította kolostorait. Amit tett, az nyilvánvalóan jó volt: próbálta megmenteni a kallódó lányokat. A püspökök közül azonban tizenhárman is elleneztek tevékenységét, és feljelentették a Vatikánban. A pápa erre megkérdezte egyik bíborosát, hogy mit szól mindehhez Mária Eufrazia anyja. – Semmit – hangzott a felelet. – Akkor nála van az igazság – állapította meg a pápa.

Páter Joseph Kentenichet, a schönstatti mozgalom elindítóját is eltiltották övétől, száműzték Németországból Amerikába. Majd csak tizennégy év múltán hívta vissza VI. Pál pápa. Végrendeletében Kentenich atya mégis a következő két szót választotta sírfeliratául: „*Dilexit Ecclesiam*” – szerette az Egyházat.

Úgy születik újjá az ember, még ha öreg is, ha engedi magát levetkőztetni a Szeretet által. A jó dolgokat bizony el kell hagyni valami még jobbért, melyet az Úr készít nekünk. A jó, ha mindenáron ragaszkodunk hozzá, nagyobb akadálya lehet a jobbnak, és főleg a legjobbnak, mint maga a bűn. Krisztus Urunk nem önmegvalósításban kiteljesedett embereket akar, hanem olyanokat, akik őhozzá magához hasonlítanak: akik merik vállalni a teljes kiüresítettséget, lemeztelenítettséget, és mindenestül Istenre hagyatkozni.

Mindent egybevéve Názáret egyszerűsége nem más, mint lélekben való szegénység, amikor életünk súlypontját a szerzés és birtoklás világából egyre jobban a létezés tiszta világába helyezük át, és Istennel együtt élve a hétköznapiakban növekedünk a szeretetben: „Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.” (Mt 5,3) Így bontakozik ki életünkben az Istenre hagyatkozó végtelen bizalom és emberfeletti remény, mely lehetővé teszi, hogy a bennünk lévő Isten országa növekedjék és krisztusi méretűvé táguljon.

*Balázs atya válasza***Kérdés:**

Mi értelme van annak, hogy újra lehet latinul misézni? Ez nemcsak az idősebb generáció nosztalgizása, miközben a fiatalabb nemzedékek inkább a gitáros miséket szeretik?

Balázs atya válasza:

Nem lehet általánosítani: én nagyon sok igényes, intelligens fiatalot ismerek, akit vonz a régi liturgia, mert ott valami olyat tapasztal meg, ami túlmutat minden emberi produkción, és valódi találkozáshoz segíti Istennel. A közkeletű tévhittel ellentétben ez a miseforma nem középkori vagy pláne ellenreformációs találmány, hanem a kereszténység kezdetétől folyamatosan kibontakozó liturgia, Nagy Szent Gergely pápa, a tridentini zsinat és a II. vatikáni zsinat miséje. Hiszem, hogy a papok és hívek üdvére válik, ha újra felfedezik és jobban megismerik.

Ezzel szemben ha a szentmisén modern költeményeket énekelünk gitárkíséréssel, az a szent misztériumokba való beavatás helyett csupán felszínes érzelmek keltésére elég, s ha eközben ráadásul még a II. vatikáni zsinatra is hivatkozunk, szégyellhetjük magunkat, mert nemhogy a zsinati rendelkezések betűjével, de szellemével is szembe megyünk. A gitáros énekeknek megvan a maguk helye és szerepe: hittanórán, kiránduláson, zárandoklaton, cserkész táborban – de nem a szentmisén, ahol csak a legigényesebb és legművészebb zenének van helye, mindenekelőtt a gregoriának, mely az Anyaszentegyház zenei anyanyelve.

Egyébként a régi miseforma újbóli általános engedélyezése esetében sokkal többről van szó nosztalgizásnál: XVI. Benedek pápa ezzel a rendelkezésével a zsinatot követő, pozitívnak aligha nevezhető liturgikus fejlemények után egy nélkülözhetetlen kiegyensúlyozó lépést tett meg, amikor, egy-

házfői felelősségét átérezve, az evangéliumi bölcs gazda módjára a régi és új egymás mellett élése és kölcsönhatása által kívánta előmozdítani a liturgia és az Egyház megújulását.

Ezért is tartom vakvágánynak a latin mise – magyar mise szembeállítását. Hiszen az új mise is eredendően latin nyelvű, s az általánossá lett népnyelvűség nem helyezte hatályon kívül a II. vatikáni zsinat rendelkezését, mely szerint a híveknek tudniuk kell a mise rájuk eső részeit latinul mondani. Ezzel párhuzamosan a népnyelvűség a régi mise mai formájában is jelen van, és biztos vagyok benne, hogy idővel még nagyobb teret kaphat. A ma hívő embere egyébként sem a II. vatikáni zsinat előtti kor embere, aki alig várja, hogy anyanyelvén hallja Isten igéjét és értsen valamit a miséből – ő nem „laikus” többé; Isten szent népének, királyi papságának tagjaként határozza meg magát, alkalma nyílik a tevékeny részvételre, mégis valami mélyebbre vágyik a liturgiában.

El kell mélyedni a több mint ezerkilencszáz éves múltra visszatekintő liturgiában, ahelyett, hogy felülnénk olyan olcsó kijelentéseknek, hogy annál „igazibb” a szentmise, minél jobban hasonlít Jézus Utolsó vacsorájához. Hogy az apostoli korban hogyan miséztek, pontosan nem tudjuk, de két dolog biztos: 1. nem úgy, mint ma, 2. nem is úgy, mint ahogy az Utolsó vacsorán Jézustól látták. A kezdetekhez visszatérni, kétezer év történelmét figyelmen kívül hagyva egyébként is lehetetlenség, ráadásul az Egyház szerves fejlődésének és a Szentlélek folyamatos működésének tagadása is lenne.

Végezzük hát hűségesen a liturgiát, óvakodva attól, hogy bármiféle divatot, giccset, öncélú művészeskedést, érzélgősséget és magamutogatást beengedjünk a liturgikus ünneplésbe, hiszen az a Zsinat tanítása szerint Csúcspont, mely felé az Egyház tevékenysége irányul; ugyanakkor az a Forrás is, amelyből fakad minden ereje (vö. SC 10).

Ünnepek és emléknapiak

Augusztus

15. Szűz Mária mennybevétele
(Nagyboldogasszony)
19. Szent Lajos püspök (*ferences I. rendi*)
20. Szent István király, Magyarország fővédősztje
22. Boldogságos Szűz Mária Királynő
23. Limai Szent Róza szűz
24. Szent Bertalan apostol
25. Szent Lajos király
(*ferences III. rendi*)
Kalazanci Szent József áldozópap
27. Szent Mónika
28. Szent Ágoston püspök, egyháztanító
29. Keresztelő Szent János vértanúsága

Szeptember

1. Szent Beatrix de Silva szűz
(*conceptionista*)
3. Nagy Szent Gergely pápa, egyháztanító
4. Viterbói Szent Róza
(*ferences III. rendi*)
7. Szent kassai vértanúk
8. Szűz Mária születése
(Kisboldogasszony)

Templomunk hírei

Augusztus 15-én, hétfőn, Nagyboldogasszony főünnepén és **augusztus 20-án**, Szent István király főünnepén *ünnepi mise-rend* lesz templomunkban.

Már most hirdetjük, hogy az idei évben a Fájdalmas Szűzanya búcsúja **szeptember 18-án** lesz. Az ünnep előestéjén este fél 7-kor ünnepélyes vesperást imádkozunk, a szentmise időpontja: vasárnap 8, 10 és 12 óra. A 10 órakor kezdődő ünnepi nagymisé a szabadtéri oltárnál tartjuk, a mise után körmenet lesz.

Kedves Testvérek!

Kereken egy esztendővel ezelőtt, 2010 augusztusában vettem át Piusz atyától *A Kereszt Tövében* szerkesztését. Azóta 14 lapszám jelent meg, az idei egyházi év kezdetétől minden alkalommal 8 oldalon. A hírek, aktualitások közlése mellett mindegyik oldalon arra törekedtem, hogy Balázs atya értékes, a szent időkhöz és jeles alkalmakhoz kapcsolódó, könyvben már megjelent vagy éppen kéziratban meglévő gondolataiból, tanításából minél többet megosszák a Kedves Olvasókkal.

Az idei nyár újabb változást hozott a ferences közösség, a templom életében, és az én életemben is. Gondviselészerűen, hogy éppen akkor, amikor nekem megszaporodtak a más irányú elfoglaltságaim, melyek már veszélyeztetik az újság határidőre történő megszerkesztését, a sümegi ferences közösség *Fr. Hesz Dénes* személyében új taggal gyarapodott, aki átveheti ezt a feladatot. Ez azzal az előnnyel jár, hogy a jövőben a templomi újság több helyi információt, aktuális hirdetnivalót is tartalmazhat majd, hiszen Dénes atya a templom papjaként belülről fogja látni – és reményeink szerint alakítani is – az egyházközség életét.

Ezúton mondok köszönetet a Kedves Olvasóknak eddigi figyelmükért, és szívből kívánom, hogy a jövőben is, akár a sümegi kegytemplom híveként, akár ide betérő zarándokként kerül kezükbe *A Kereszt Tövében*, annak olvasása által tovább tárguljon látókörük, gyarapodjon tudásuk, mélyüljön Isten iránti szeretetük, és erősödjen a templomhoz való ragaszkodásuk!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Telek Péter Pál
leköszönő szerkesztő